

slag, hvilket af Stats-Utskottet, efter hvad af dess betänkande i ämnet framgick, ansågs beaktansvärdt men med hänseende till den nya härorganisationen likväl underkändes; samma skäl kan visserligen nu andragas, men då man finner att öfvergångstiden kan räcka ända till 15 år enligt Skattejemknings-komiténs betänkande, och att strängare tienstgöring under tiden troligen kommer att erfordras, låter det lätt tänka sig, att den enskildes förluster kunna blifva mera omfattande än hittills. Jag vågar derföre ännu en gång föreslå, det Riksdagen för sin del täcktes besluta:

att då rustningshäst under marcher, öfningsmöte eller andra utkommendingar antingen dör eller på ett och annat sätt får skada och blir oduglig till vidare tienstgöring, rusthållare må efter vederbörande befäls och läkares värdering undfå ersättning af statsmedel och att ett förslagsanslag af 25 eller 30,000 kronor må härtill blifva anvisadt.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1877.

Åke Andersson.

N:o 129.

Af Herr Åke Andersson: Om ändring i stämpelpappersförordningen i fråga om stämpelafgift å bouppteckningar.

Vid sistlidna riksdag föreslog Bevillnings-Utskottet uti sitt betänkande n:o 3 punkt. 21, att köpe-, bytes- och gåfvobref etc., skulle, då de inlemnades vid domstol till lagfart, beläggas med stämpel till belopp af 75 öre för hvarje 100 kronor och derjemte

en tilläggsstämpel med 20 öre för hvarje 100 kronor af värdet till och med 20,000 och sedermera för hvarje 100 med 10 öre. Riksdagen fattade deremot det beslut: att i förra fallet stämpelafgiften endast skulle utgå med förut stadgade belopp, hvarjemte tilläggsafgiften blef af Riksdagen afslagen, så att numera enligt underdåniga skrifvelsen till Kongl. Maj:t N:o 87 § 6 stämpelafgiften endast skall utgå med 60 öre för hvarje fulla 100 kronor. Således har Riksdagen härutinnan kommit in på den rätta beskattningsgrundens område, att stämpelafgiften blir lika för hundraledet, ehvad summan är större eller mindre.

I konsekvens härmed torde äfven rättvisan fordra att lösen för bouppteckningars inregistrering vid domstolarne, hvilken numera utgår såsom stämpelafgift, afskaffas, helst denne likasom lösen för fastebref ingått i domares förutvarande lönevilkor. Ett beskattningssätt, hvaraf den mindre förmögenheten proportionsvis drabbas med större kostnad än den större, lär väl svårigen kunna på rättvisans område försvaras, och allraminst i detta fall, der det i väsentlig mån drabbar omyndiga barn. Jag vågar därför föreslå, det Riksdagen för sin del täcktes besluta,

att för bouppteckningars inlemnande vid domstol, stämpelafgiften endast må utgå med $\frac{1}{4}$ -dels procent af den boets behållning som öfverstiger 1,000 kronor, efterlevande makas giftorätt härifrån undantagen.

Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1877.

Ake Andersson.